

\* \* \*

В. К. Шилейко

Як міг ти, дужий і свавільний,  
Забути при колінах цих,  
Що тлін і холод замогильний  
Карають первородний гріх!

Пощо віддав їй на забаву  
Всі чудотворні тайники,—  
Вона твою розвіє славу  
Захланним хижої руки.

Отямся, не в жони земної  
Печалі творчої моли.  
Костер високий для такої,  
Монастиря глухі вали.

1922